

(๓๑)
คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้
คดีหมายเลขดำที่ ผบE ๓๘๒/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ ผบE ๑๐๔๘/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดลำพูน

วันที่ ๒๓ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ความแพ่ง

ระหว่าง	{	บริษัทบริหารสินทรัพย์ ชโย จำกัด	โจทก์
		นายกิตติชัย บุญมาเปียง ที่ ๑ นางสาวกรรณิกา สมเงิน ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง เช่าซื้อ ค่าประกัน โอนสิทธิเรียกร้อง

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน ๘๑,๖๗๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ ยี่ห้อฮอนด้า แบบ City Type-Z Exi ๑.๕ หมายเลขทะเบียน กพ ๖๔๖๗ เชียงใหม่ จำนวน ๑ คัน ไปจากธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด มหาชน ในราคา ๑๗๗,๙๒๒.๒๘ บาท ตกลงผ่อนชำระเป็นงวดรายเดือน ๔๘ งวด งวดละ ๓,๗๐๗ บาท เริ่มชำระงวดแรกวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ งวดต่อไปชำระทุกวันที่ ๕ ของเดือน ราคารถที่แท้จริงมีจำนวน ๑๓๓,๐๒๖ บาท มีจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกันยอมรับผิดอย่าง ลูกหนี้ร่วม หลังจากทำสัญญา จำเลยผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ โดยชำระค่าเช่าซื้อเพียง ๒๓ งวด

/คงค้าง...

ศาลยุติธรรม

เอกสารอิเล็กทรอนิกส์ฉบับนี้จัดทำหรือแปลงให้อยู่ในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งใช้แทนต้นฉบับได้ ตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๓ และเก็บรักษาในระบบอิเล็กทรอนิกส์ของสำนักงานศาลยุติธรรม

เอกสารฉบับนี้เป็นสิ่งพิมพ์ออกของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวซึ่งถือว่าเป็นสำเนาที่ได้รับรองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้แทนต้นฉบับได้ เลขอ้างอิง : CDN-E2507302807231 ออกให้ ณ วันที่ 2025-07-30 T10:23:29 +0700

(สามารถตรวจสอบสิ่งพิมพ์ออกทางเว็บไซต์ศาลยุติธรรม ได้ไม่เกิน 90 วันนับแต่วันดังกล่าว)

ผู้จัดทำ นายอัครชัย จันทร์ขอนแก่น โดยการขอคัดถ่ายและได้รับอนุญาต ณ วันที่ 30 ก.ค. 2568 เวลา 10:23:29 น.

ผู้ยื่นเอกสาร นางสาวพรพิมล อินแสง ณ วันที่ 10 มิ.ย. 2565 เวลา 11:30:24 น. (กรณียื่นฟ้องหลังเวลา 16.30 น. หรือวันหยุดราชการ ถือว่าการยื่นมีผลในวันทำการถัดไป)

๒

คงค้างชำระตั้งแต่งวดที่ ๒๔ ประจำวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๐ รวมเป็นเงินที่ชำระแล้ว ๘๕,๒๖๑ บาท ธนาคารเกียรตินาคินฯ กลับเข้าครอบครองรถที่เช่าซื้อเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๐ และนำออกประมูลขายได้เงิน ๓๗,๓๘๓ บาท จำเลยที่ ๑ คงค้างชำระหนี้ตามสัญญา ๕๕,๒๗๘ บาท ต่อมาโจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยมาจากธนาคารเกียรตินาคินฯ โจทก์มีหนังสือแจ้งการโอนสิทธิเรียกร้องและทวงถามให้จำเลยชำระหนี้แล้ว แต่จำเลยเพิกเฉย เห็นว่า เมื่อจำเลยผิดนัดชำระหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อ และธนาคารเกียรตินาคินฯ ผู้ให้เช่าซื้อ ได้กลับเข้าครอบครองรถยนต์ที่เช่าซื้อแล้ว จึงถือว่าสัญญาเช่าซื้อเป็นอันเลิกกัน โจทก์เป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยมาจากธนาคารเกียรตินาคินฯ โดยชอบด้วยกฎหมาย หากจำเลยมีหนี้ค้างชำระตามสัญญา จำเลยย่อมมีหน้าที่ต้องชำระหนี้ที่ค้างให้แก่โจทก์ โจทก์ขอค่าเสียหายเป็นค่าขาดราคา โดยอ้างว่าเมื่อนำเงินที่ได้จากการประมูลขายรถที่เช่าซื้อไปหักชำระหนี้แล้วยังมีหนี้ค้างชำระตามสัญญาจำนวน ๕๕,๒๗๘ บาท นั้น เห็นว่า เมื่อสัญญาเช่าซื้อเลิกกัน คู่สัญญาแต่ละฝ่ายต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิม โจทก์จึงไม่อาจเรียกให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าขาดราคารถยนต์เท่ากับค่าเช่าซื้อที่ยังขาดทั้งหมดตามสัญญาเช่าซื้อได้ เพราะจะมีผลเท่ากับบังคับปฏิบัติตามสัญญาเช่าซื้อที่เลิกกันไปแล้ว ข้อตกลงในสัญญาเช่าซื้อกำหนดว่าในกรณีนำรถที่เช่าซื้อออกประมูลขายทอดตลาดแล้วได้ราคน้อยกว่ายอดหนี้ที่ค้างชำระตามสัญญา ผู้เช่าซื้อตกลงรับผิดชอบส่วนที่ขาดนั้น เป็นการกำหนดค่าเสียหายไว้ล่วงหน้าอันมีลักษณะเป็นเบี้ยปรับ หากสูงเกินส่วนศาลมีอำนาจลดลงได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๘๓ วรรคแรก และเนื่องจากค่าเช่าซื้อรถยนต์เป็นการคิดราคารถยนต์รวมกับค่าเช่า

/หากโจทก์...

ศาลยุติธรรม

๓

หากโจทก์ได้รับความเสียหายในส่วนราคารถยนต์ที่ขาด ค่าเสียหายที่โจทก์เรียกได้ก็คือค่าขาด
 ราคาไปจากราคารถที่แท้จริง ไม่ใช่ค่าขาดราคาไปจากราคาตามสัญญาเช่าซื้อ เมื่อพิเคราะห์
 ราคารถที่แท้จริง ค่าเช่าซื้อที่จำเลยชำระแล้วบางส่วน คำนวณเฉพาะราคารถที่แท้จริง และ
 จำนวนเงินที่โจทก์ขายรถยนต์ได้ ทั้งรถยนต์ที่เช่าซื้อยอมเสื่อมราคาเพราะการใช้งานด้วย
 เห็นสมควรกำหนดค่าขาดราคารถยนต์เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท สำหรับค่าขาดประโยชน์ก่อน
 เลิกสัญญาโจทก์ไม่อาจเรียกได้ เพราะก่อนเลิกสัญญาจำเลยไม่มีหน้าที่ต้องคืนรถให้แก่โจทก์
 โจทก์จึงไม่อาจนำรถไปหาประโยชน์ได้ตามที่อ้าง คงเรียกได้เพียงค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าใช้จ่าย
 ทรัพย์สินตลอดเวลาที่จำเลยที่ ๑ ครอบครองรถอยู่เท่านั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
 พานิชย์ มาตรา ๓๙๑ วรรคสาม โจทก์ขอค่าเสียหายในส่วนนี้มาวันละ ๓๐๐ บาท นับแต่วัน
 ผิดนัดจนถึงวันที่โจทก์ได้รถคืน จำนวน ๗๘ วัน เป็นเงิน ๒๓,๔๐๐ บาท เห็นว่า โจทก์นำสืบ
 เพียงลอยๆ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าโจทก์จะนำรถไปหาประโยชน์อย่างไรที่จะมีรายได้ในอัตรา
 ดังกล่าวทุกเดือน แต่การที่จำเลยครอบครองใช้ประโยชน์รถยนต์ที่เช่าซื้อโดยไม่ชำระค่าเช่าซื้อ
 ให้แก่โจทก์ ย่อมทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายและขาดประโยชน์ จึงเห็นสมควรกำหนด
 ค่าเสียหายในส่วนนี้ให้วันละ ๑๐๐ บาท เป็นเวลา ๗๘ วัน รวมค่าเสียหายจำนวน ๗,๘๐๐
 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายในติดตามรถ โจทก์มีใบเสร็จรับเงินมาแสดงต่อศาล จึงกำหนดให้ตามขอ
 รวมค่าเสียหายที่จำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์เป็นเงิน ๒๐,๘๐๐ บาท ส่วนที่เรียกดอกเบี้ย
 ในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของค่าขาดราคานั้น ไม่ปรากฏว่าโจทก์อาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบ
 ด้วยกฎหมายอย่างไรในการคิดดอกเบี้ยอัตราดังกล่าว โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยใน

/อัตรา...

ศาลยุติธรรม

เอกสารอิเล็กทรอนิกส์ฉบับนี้ได้จัดทำหรือแปลงให้อยู่ในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งใช้แทนต้นฉบับได้ ตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2563 และเก็บรักษาในระบบอิเล็กทรอนิกส์ของสำนักงานศาลยุติธรรม

เอกสารฉบับนี้เป็นสิ่งพิมพ์ออกของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวซึ่งถือว่าเป็นสำเนาที่ได้รับรองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้ใช้แทนต้นฉบับได้ เลขอ้างอิง : CDN-E2507302807231 ออกให้ ณ วันที่ 2025-07-30 T10:23:29 40700

(สามารถตรวจสอบสิ่งพิมพ์ออกทางเว็บไซต์ศาลยุติธรรม ได้ไม่เกิน 90 วันนับแต่วันดังกล่าว)

ผู้จัดทำ นายอัครชัย จันทร์ขอนแก่น โดยการขอคัดถ่ายและได้รับอนุญาต ณ วันที่ 30 ก.ค. 2568 เวลา 10:23:29 น.

ผู้ยื่นเอกสาร นางสาวพรพิมล อินแสง ณ วันที่ 10 มิ.ย. 2565 เวลา 11:30:24 น. (กรณียื่นฟ้องหลังเวลา 16.30 น. หรือวันหยุดราชการ ถือว่ากรณียื่นฟ้องในวันทำการถัดไป)

๔

อัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปีได้ คงมีสิทธิเรียกได้ในอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี ของค่าขาดราคาตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๗ แต่ในส่วน
ดอกเบี้ยของค่าขาดประโยชน์ที่ขอรวมมาด้วยนั้น เห็นว่า ค่าขาดประโยชน์เป็นค่าเสียหายที่
ศาลกำหนดให้เพื่อทดแทนการใช้ทรัพย์สินหากศาลกำหนดดอกเบี้ยให้อีกจะเป็นค่าเสียหายที่
ซ้ำซ้อนกันจึงไม่กำหนดให้ ส่วนจำเลยที่ ๒ แม้จะทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของจำเลยที่ ๑ โดย
ยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม แต่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่แก้ไขใหม่ มาตรา
๖๘๖ วรรคแรก บัญญัติว่า เมื่อลูกหนี้ผิดนัด ให้เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกัน
ภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด ส่วนวรรคสองบัญญัติว่า กรณีที่เจ้าหนี้ได้มีหนังสือ
บอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันภายในกำหนดเวลาดังกล่าวผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดใน
ดอกเบี้ยและค่าสินไหมทดแทนตลอดจนค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้รายนั้นบรรดา
ที่เกิดขึ้นภายหลังจากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว แต่ไม่ปรากฏเอกสารเกี่ยวกับแบบตอบรับ
ไปรษณีย์ว่าโจทก์ส่งหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยที่ ๒ ในวันใด จึงถือว่าโจทก์บอกกล่าวผู้ค้ำ
ประกันเกิน ๖๐ วัน นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ จำเลยที่ ๒ ผู้ค้ำประกันย่อมหลุด
พ้นจากความรับผิดในดอกเบี้ยและค่าสินไหมทดแทน ตลอดจนค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์
แห่งหนี้รายนั้นบรรดาที่เกิดขึ้นภายหลังจากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ดังนั้น จำเลยที่ ๒
จึงต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑ ในค่าขาดประโยชน์และดอกเบี้ยเพียง ๖๐ วัน นับแต่วันที่
จำเลยที่ ๑ ผิดนัดเท่านั้น จึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้โจทก์เป็นเงิน ๖,๐๐๐ บาท

/พิพากษา...

๕

พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน ๑๓,๐๐๐ บาท และให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าขาดประโยชน์จำนวน ๗,๘๐๐ บาท สำหรับค่าขาดประโยชน์ให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบเพียง ๖,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑๓,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕) เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดี ส่วนค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก/

นางวรารณณ์ เกษชุมพล

พรพิมล พิมพ์